

Arrest

nr. 55 796 van 10 februari 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 18 november 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 november 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 14 december 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 januari 2011.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter F. HOFFER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat K. HENDRICKX verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Armeens staatsburger van Armeense afkomst te zijn. U bent geboren op 7 februari 1981 in het dorp Proshyan. U woonde daar samen met uw man T.(...) A.(...) (O.V. X) en uw gezin. U werkte bij het Ministerie van Defensie.

Uit uw verklaringen blijkt dat u Armenië hebt verlaten omwille van volgende redenen. Uw echtgenoot was beroepsmilitair. Op 1 maart 2008 diende hij met zijn eenheid de orde te handhaven tijdens een manifestatie in Jerevan. Uw man kreeg van zijn commandant, A.(...) S.(...), het bevel om op de manifestanten te vuren. Uw man wilde dit bevel niet opvolgen en keerde terug naar het kwartier. Uw man werd gearresteerd door de militaire politie, waarna hij 3 dagen werd vastgehouden en

geslagen. Op 4 maart 2008 werd uw man overgebracht naar het ziekenhuis, nadat hij het bewustzijn had verloren na een slag op zijn hoofd. Tussen 4 en 10 maart 2008 kreeg hij medische verzorging. Op 26 maart 2008 ontving uw man zijn ontslagbrief. Op 30 april 2008 werd uw man gearresteerd en overgebracht naar het bureau. Daar werd uw man gedwongen een beschuldiging te ondertekenen. Uw man weigerde dit. Hierop werd hij geblinddoekt en naar een onbekende plaats overgebracht, waar hij 9 maanden lang werd vastgehouden. In mei 2008 bent u verschillende malen langs geweest bij de rechercheur van Eghvard, maar zonder resultaat. Op 16 mei sprak u met het afdelingshoofd, maar u kreeg ook geen antwoord. Vanaf 1 juni moest u terug aan het werk bij het ministerie van Defensie. Eind juni schreef u een brief naar het afdelingshoofd van de politie, maar u werd daar ook afgewezen. Midden november werd u opgenomen in het ziekenhuis waar u diende te verblijven tot de geboorte van uw baby op 24 januari 2009. Vlak voor uw opname hebt u hulp gevraagd aan S.(...) O.(...) bij het Ministerie van Defensie, maar deze zei dat dit niet tot zijn bevoegdheden behoorde. Eind december hebt u klacht ingediend bij het Parket-Generaal maar zonder resultaat. Op 28 januari 2009 werd uw man A.(...) bewusteloos overgebracht naar het ziekenhuis van Aparan. Op 30 januari heeft zijn oom hem ontvoerd vanuit het ziekenhuis en hem naar zijn huis gebracht. Op 1 februari kwam de politie bij u thuis een huiszoeking verrichten. Ze bedreigden u en vroegen naar de verblijfplaats van uw man. Uit uw reactie begrepen ze dat u niet op de hoogte was en ze verlieten het huis. Op 19 september 2009 werd u verkracht door 2 politieagenten. U bent na deze feiten bij uw ouders gaan wonen, waarna u enkele maanden later naar Artashat verhuisde. A.(...) vroeg u om alle documenten te verzamelen en mee te nemen. In de nacht van 19 april 2010 ging u naar huis om alle documenten te verzamelen. Tegen de ochtend stond de politie aan uw deur. U werd naar het politiekantoor gebracht. U werd geslagen. U beschermde uw buik, waarna u op de grond werd gegooid. Toen ze u begonnen te stampen in de rug, riep u dat ze moesten oppassen voor uw kindje. Hierop eisten de agenten dat u zou bekennen waar uw man was. U kreeg koud water in het gezicht gegooid en kreeg een slag in uw gezicht. Hierop viel u met uw hoofd tegen de scherpe rand van een metalen tafel en verloor het bewustzijn. Toen u bij bewustzijn kwam, zag u dat u in het ziekenhuis was. Op 15 mei is het u gelukt om ongemerkt uit het ziekenhuis weg te lopen. De politie heeft tevens geprobeerd uw kind te ontvoeren. U en uw gezin verlieten Armenië uiteindelijk op 21 juni 2010. Jullie zijn vanuit Armenië met het vliegtuig vertrokken naar Minsk in Wit-Rusland. U en uw gezin verbleven in Minsk van 21 juni tot 25 juni 2010 in een huis van een zekere Roman. Op 25 juni 2010 verlieten u en uw gezin Minsk en reisden jullie naar België, dat jullie bereikten op 28 juni 2010. Diezelfde dag dienden u en uw echtgenoot, T.(...) A.(...) (O.V. 6.648.499) een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u de Belgische asielinstanties uw geboorteakte en uw diploma voor.

B. Motivering Uit uw schriftelijke verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u uw asielaanvraag baseert op dezelfde vluchtmotieven als diegene die werden aangehaald door uw echtgenoot T.(...) A.(...) (O.V. 6.648.499). In het kader van diens asielaanvraag werd echter een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omdat er geen geloof werd gehecht aan zijn asielrelaas. Bijgevolg kunnen de door hem aangehaalde vluchtmotieven ook wat u betreft niet weerhouden worden. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing van uw echtgenoot is genomen, dient verwezen te worden naar zijn beslissing die zich in het administratieve dossier bevindt.

In uw verklaringen schreef u dat u door 2 agenten werd aangerand op 19 september 2009, toen zij van u de schuilplaats van uw man te weten wilden komen (CGVS schriftelijke verklaring, p.4). Afgezien van het feit dat uw man verklaarde dat 3 personen u wilden aanranden (CGVS T.(...) A.(...), p.25), blijkt uit uw verklaringen dat dit incident gebeurde toen de agenten op zoek waren naar uw man. Aangezien er geen geloof werd gehecht aan de verklaringen van uw echtgenoot, kan er evenmin geloof worden gehecht aan uw verklaringen in dit verband.

Aldus kan ook in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming weerhouden worden.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten, met name uw geboorteakte en uw diploma, kunnen deze conclusie niet wijzigen aangezien zij louter persoonsgegevens bevatten en informatie over de door u genoten opleiding, die hier niet ter discussie staat.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar asielaanvraag verbindt aan deze van haar echtgenoot T.A. Verzoekster voert tegen de bestreden beslissing dezelfde middelen aan als haar echtgenoot.

2.2. De Raad heeft in het arrest nr. 55 795 van 10 februari 2011 aan de echtgenoot van verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

De motivering van dit arrest luidt als volgt:

“2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. *In wat zich voordoet als een enig middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Hij volhardt in zijn vluchtrelaas zoals hij dat heeft uiteengezet op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Hij meent dat er mogelijks een miscommunicatie tussen de tolk en hemzelf aan de basis ligt van de verwarring die gerezen is tijdens het gehoor. Verzoeker verduidelijkt dat het bevel, dat hij op 1 maart 2008 gekregen had om op de bevolking te schieten, in de toekomst diende te worden uitgevoerd en dat hij, gelet op zijn weigering dit bevel te zullen uitvoeren, werd meegenomen door de militaire politie. Betreffende de door hem neergelegde attesten, die op 7 en 12 maart 2008 werden opgemaakt, verduidelijkt verzoeker dat hij deze attesten niet persoonlijk heeft afgehaald, maar dat deze werden meegegeven aan zijn broer, uit wiens handen verzoeker deze documenten heeft ontvangen. Verzoeker wijst er op dat de stempel met datum van 9 augustus in zijn militair boekje overeenstemt met het einde van zijn contract. Met betrekking tot zijn ontslagbrief geeft verzoeker te kennen dat hij geen origineel exemplaar kan verkrijgen, waardoor het een kopie is. Wat de reden van zijn ontslag betreft, verwijst verzoeker naar de code die in de ontslagbrief voorkomt. Hij nodigt de Belgische asielinstanties uit om dit nummer te controleren. Aangaande het attest inzake de functie van zijn echtgenote bij het Ministerie van Defensie, merkt verzoeker op dat zijn vrouw op dat moment in zwangerschapsverlof was en dat het dus perfect mogelijk is dat dit document werd opgesteld toen zij ondergedoken leefde. Verzoeker geeft voorts aan dat de smokkelaar in Wit-Rusland zijn Armeens paspoort heeft afgenomen alsmede die van zijn gezinsleden en dat de paspoorten niet meer werden teruggegeven door de smokkelaar bij hun aankomst in België. Verzoeker is van mening dat van hem niet kan worden verwacht dat hij van alles een nauwgezet dagboek heeft bijgehouden. Hij diende zich overigens niets aan te trekken, aangezien de smokkelaar alles zou regelen. Wat betreft de bescherming van de autoriteiten merkt verzoeker op dat zijn echtgenote geprobeerd heeft hulp te krijgen via het politiekantoor, doch betreurt dat hij hiervan geen bewijzen kan voorleggen. In dit opzicht meent verzoeker dat de bewijslast niet bijzonder hoog kan zijn, daar zijn verklaringen mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn. Verzoeker herhaalt tot slot dat hij op dit ogenblik onmogelijk terug kan keren naar Armenië, aangezien er met zijn dienstwapen werd geschoten en hij er nu van beschuldigd wordt een manifestant op 1 maart 2008 te hebben vermoord.*

2.1.2. *De bestreden beslissing is onder meer gesteund op de wezenlijke bevinding van de commissaris-generaal dat aan de kern van verzoekers asielrelaas, i.e. de weigering van verzoeker om het bevel tot schieten tengevolge van het door de demonstranten op 1 maart 2008 in Armenië gebruikte geweld uit te voeren en het feit dat verzoeker omwille van deze weigering om 13 uur werd meegenomen door de militaire politie, geen geloof kan worden gehecht, nu blijkt dat er op 1 maart 2008 tot 14 uur door de demonstranten geen geweld werd gebruikt. Deze vaststelling is wezenlijk en vindt steun in het administratief dossier (stuk 3, gehoorverslag CGVS 10/09/2010, p. 18-21; stuk 13, Landeninformatie, Ad hoc Public Report - On the 2008 Februari 19 Presidential Elections and the Post-Electoral Developments). De Raad stelt vast dat verzoeker geen bewijsstukken aanbrengt die bij machte zijn de juistheid van voormelde informatie te ontkrachten. Verzoekers a posteriori - argumentatie met name dat het bevel in de toekomst diende te worden uitgevoerd, is louter ingegeven om de coherentie en de consistentie van het relaas te herstellen zodat het geloofwaardig wordt. Verzoekers argumentatie vindt echter geen grondslag in het administratief dossier en kan de reeds vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas dan ook bezwaarlijk herstellen. Verzoeker verklaarde namelijk voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat het volk bij zijn aankomst rond 11 uur aan de Franse ambassade al kwaad was, dat ze met stenen begonnen te gooien en ijzeren matrakken en flessen benzine naar de militairen gooiden (stuk 3, gehoorverslag CGVS 10/09/2010, p. 17).*

Daarnaast stelde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vast dat de documenten die verzoeker ter staving van zijn militaire carrière (i.e. de attesten die op 7 en 12 maart 2008 werden opgemaakt) voorlegt het door hem voorgehouden asielrelaas niet kunnen ondersteunen. Verzoeker legt immers weinig coherente verklaringen af. In het bijzonder kan worden aangestipt dat verzoeker enerzijds verklaarde dat hij het attest van 7 maart 2008 waarbij hem een medaille werd

toegekend op die datum persoonlijk heeft afgehaald (stuk 3, gehoorverslag CGVS 10/09/2010, p. 10) en anderzijds dat hij tussen 4 en 10 maart 2008 in het ziekenhuis verbleef naar aanleiding van de verwondingen die hij had opgelopen ingevolge zijn weigering het aan hem gegeven bevel tot schieten uit te voeren (stuk 3, gehoorverslag CGVS 10/09/2010, p. 21). De vaststelling dat verzoeker thans in onderhavig verzoekschrift nog een andere versie van de feiten weergeeft - meer bepaald dat zijn broer dit attest is gaan afhalen - versterkt de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas des te meer. Een post factum-verklaring die wederom een nieuwe versie van de feiten bevat, kan een onduidelijkheid omtrent deze feiten geenszins opheffen. Uit de stukken van het administratieve dossier blijkt bovendien dat het gehoorverslag van het interview op het Commissariaat-generaal precieze en gedetailleerde gegevens van het asielrelaas weergeeft. Nergens blijkt dat er communicatieproblemen zouden geweest zijn of dat verzoeker ooit opmerkingen heeft geformuleerd over eventuele vertaal- of andere communicatieproblemen tijdens zijn interview, hoewel hem uitdrukkelijk werd meegedeeld dergelijke problemen onmiddellijk te melden. Verzoeker maakt daarnaast niet duidelijk op welk punt de tolk in de fout zou zijn gegaan en op welke wijze dit de bestreden beslissing zou hebben beïnvloed. Verzoekers kritiek is dan ook niet bij machte de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas te doen wankelen. Aangezien er aldus geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen op 1 maart 2008, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de bewering dat verzoeker tengevolge hiervan ervan beschuldigd wordt een manifestant op 1 maart 2008 te hebben vermoord. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan voormelde vaststellingen om geen vluchtelingenrechtelijke vrees in hoofde van verzoeker aan te nemen.

2.2. Niettegenstaande verzoeker in ondergeschikte orde om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verzoekt, voert hij desbetreffend geen middelen aan. Gelet op de hiervoor gedane vaststellingen aangaande de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas en op de overige elementen in het dossier toont hij niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.3. Verzoeker kan niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet worden erkend en komt niet voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking."

2.3. Bijgevolg maakt ook verzoekster niet aannemelijk dat zij dient te vrezen voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien februari tweeduizend en elf door:

dhr. F. HOFFER, kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERHEYDEN

F. HOFFER